

til det Resultat, at det er Meningen, at Rigsdagen skal udsættes netop bestemt til den nævnte Dato, og selv om det skulde vise sig, at Regjeringen ikke fremkom med andre Gjenstande til Behandling af Rigsraadet end netop den ene af mig antydede, vilde der allsaa ikke være nogen Udsigt til, at Rigsdagen kunde komme sammen tidligere end den 9de Januar. Jeg ønsker at vide, om Regjeringen ikke tænker sig, at Rigsdagen, for det Tilfælde, at Rigsraads-sessjonen vil kunne blive affuttet i Løbet af 10—12 Dage, kunde træde sammen tidligere end den 9de Januar, idet det forekommer mig, at der i dette Tilfælde ikke vil være nogen tilstrækkelig Grund til at lade Fortsættelsen af Rigsdagens Arbejde hvile saalænge.

Indenrigsministeren: Jeg kan ikke udtale mig aldeles bestemt om dette Punkt, men jeg antager det ikke for usandsynligt, at der vil blive forelagt Rigsraadet andre Sager end denne ene.

Da ikke Flere begjærede Ordet, fattedes Forslag til Beslutning om Rigsdagens Udsættelse (see Tillæg A Sp. 1553) under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 63 Stemmer.

Formanden: Forslaget bliver nu at tilstille Landstingets Formand til videre Foretagelse.

Den næste Sag paa Dagsordenen var: Fortsættelse af første Behandling af „Udkast til Lov om Gjennemførelsen af Offentlighed og Mundtlighed i Strafferetspleien samt Indførelsen af Nævninger i Misgjærningsfager og i Sager, der reise sig af politiske Lovovertrædelser.“

N. Sage: Det er min Pligt at gjøre Thinget en Undskyldning, fordi jeg iforgaars foranledigede, at denne Sags Behandling maa forfattes i dette Møde, men det vil være i de ærede Herrer's Erindring, hvorledes det skete, idet jeg nemlig antog, at flere Medlemmer ønskede at høre sig ved Sagens første Be-

handling, hvilket ikke hidtil var skeet, idet der kun havde været Tale om, hvorvidt den skulde fremmes. Jeg kom, for at foranledige Fortsættelsen af første Behandling, til at begjære Ordet, Noget, som jeg ellers aldrig kunde have tænkt paa, da der her i Thinget er saa mange Medlemmer tilstede, som ganske anderledes end jeg ere kalbede til at forhandle denne Sag, som jeg ikke kan have andet Kjendskab til, end det, man i det daglige Liv kan erhverve, medens andre af de Herrer have gjort sig den til et Studium og ganske anderledes synes at interessere sig for den end jeg. Da jeg imidlertid saaledes er nødt til at tage Ordet, vil jeg tillade mig at henstille nogle faa Bemærkninger til det ærede Thing, idet jeg haaber, at maaskee nogle af dem kunne blive tagne under fornøjet Overveielse af det Udvalg, der kunde komme til at behandle Sagen. Først maa det dog være mig tilladt at gjøre opmærksom paa den noget besynderlige Stilling, hvori denne Sag staaer mellem Thinget og den høitærede Justitsminister, thi, efter hvad vi have hørt af denne, kan jeg ikke blive klog paa, om Sagens Gjennemførelse egentlig ligger ham paa Sinde som Minister, om den er af Bigtighed for ham eller ikke, og det forekommer mig dog at være for stort et Spørgsmaal til, at ikke vedkommende Minister paa en bestemt og klar Maade skulde udtrykke sin Interesse for at faae Sagen gennemført. Den høitærede Minister har blot sagt, at han har arvet dette Arbejde efter sin Forgænger, at han ifølge Grundlovens Bud antager, at Sagen maatte forelægges, og saaledes overgiver han den i Repræsentationens Haand, forventende, at Udkastet vil kunne blive til Lov, medmindre der fra Rigsdagens Side skulde blive foretaget saadanne Forandringer deri, eller Udkastet skulde blive vedtaget med en saa ringe Majoritet, at Regjeringen ikke kunde gaae ind derpaa. Dette forekommer mig at være — jeg tillader mig at gjentage det — en besynderlig Stilling mellem Ministeren og Thinget, men det vil jo være den høitærede Ministers Sag nærmere at høre sig om, hvorvidt den foreliggende Lovs Gjennemførelse ligger ham personlig paa Sinde. — Der blev igaar hystret af det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgfreds